

Феномен Анатолія Сінозацького

З Анатолієм Михайловичем Сінозацьким вперше ми зустрілися восени двохтисячного року. У гранітному кар'єрі у Клесові Сарненського району він презентував журналістам свою дробарку для виготовлення кубовидного щебеню. Високий, ставний чоловік захоплено розповідав про те, як творилася їм машина, які її переваги у виробництві, про принцип дії і якість продукції, що виготовляється. Видно, що він був по-справжньому одержимий своєю справою, творінням розуму і рук.

Того дня відкрилося чимало цікавого і повчального про цього чоловіка неспокійної вдачі і творчої одержимості. Все жипя своє Анатолій Сінозацький щось обмірковував, вигадував, конструював, проектував, власними руками виготовляв; споруджував, випробовував, впроваджував, удосконалював... І досягнувши успіху, зовсім не заспокоювався і не почивав на лаврах, бо знову виринала якась ідея і не давала заснути.

А ще, розповідаючи про свою машину і про її перспективи, про метал і щебінь, про ціни й інвестиції, "про задуми і проблеми, Анатолій Михайлович І час від часу декламував віршовані рядки. Бупитойого власні вірші і рубаї Омара Хайяма, перекладені українською мовою. Як виявилось, у молодості він пробував себе в літературі, в мистецтві.

Побували того дня і вдома у Анатолія Михайловича у Клесові. Тут теж ознайомилися з його винаходами для хатнього вжитку. Це і високоефективна газогенераторна установка, і різні побутові пристрої, що полегшують життя.

Невдовзі в газеті з'явилася розповідь під назвою «Фантастичні машини, щебінь, шампінйони і Омар Хайям». У ній ішла мова про розмаїття творчих інтересів і неспокійну вдачу, про винаходи і задуми Анатолія Сінозацького, взагалі про підприємство «Фантомаш», яке він очолює:

Прочитавши цю розповідь про сарненського винахідника і декламатора, відомий літератор і краєзнавець Григорій Дем'янчук захоплено вигукнув: «Анатолій Сінозацький! Пам'ятаю його ще студентом «водного». Цікаві вірші писав. Оригінальний чоловік був. Пам'ятаю добре...»

Нещодавно ми зустрілись з директором приватного підприємства Фантомаш А.М. Сінозацьким у Сарнах, у його офісі. Привітавшись, Анатолій Михайлович відразу без зайвих слів повів за собою в цех. Високий, ставний, він ішов попереду, про щось говорив з майстром, з газорізальником, зварниками, щось радив, чимось цікавився, вносив якісь корективи. Мимохідь показав уже готову дробарку, яку виготовили на замовлення Томашгородського кар'єру Львівської залізниці. Це доволі габаритна машина, пофарбована у синій колір, потужність її - 100 тонн щебеню на годину.

На деякий час ще зайшли з цеху у приміщення колишньої котельні, яку збираються переобладнати під ливарний цех. І тут Анатолій Михайлович обходив, оглядав, обмацував своїми руками різні металеві деталі, обміряв усе вздовж і впоперек. До всього торкався діловито і хазяйновито, про щось міркував, щось прикидав. Своїм аналітичним розумом він окреслював те, до чого згодом доведеться докладати рук.

Уже в кабінеті, розпочинаючи розмову про себе і свою справу» Анатолій Михайлович сказав:

- Якщо про щось писати, то про наближення вузької науки до практики, безпосередньо до виробництва. Я вже говорив про це усе скрізь не раз і не двічі. Ось є, наприклад, у нас Національний університет водного господарства та природокористування, де готують інженерні кадри. Чому б невзяти комусь й майбутніх спеціалістів теми для курсових, а то й дипломних проектів у нас на підприємстві. Під час недавньої зустрічі з випускниками я говорив про це в університеті викладачам. Якось був у Києві, дивлюся, в одного чоловіка табличка на грудях: «Продам контрольні, курсові, дипломні проекти, дисертації...» Щож це виходить і де таке бачено?! А у нас такий завтрашній спеціаліст міг би проявити себе, свої знання, навички і здібності, зробити практичний проект та ще й непогано заробити, а не купувати готову дисертацію за великі гроші. Парадокс виходить.

Отже, приватне науково-виробниче підприємство «Фантомаш», яке займається конструюванням і будівництвом промислових машин, радо прийме до себе ерудованих молодих майбутніх спеціалістів, яким знайдуться цікаві практичні теми. Це дасть можливість

проявити себе в творчому плані.

Саме з молодих своїх студентських літ Анатолій Сінозацький прилучився до творчості. Інженерна думка не давала йому заслонятися протягом усієї трудової діяльності. Закінчивши вуз, отримав призначення у Київ. Але прищися не зміг у такому великому місті. Поїхав на Львівщину у трест «Укрзахідвугілля», став працювати головним інженером Олесьного торфобрикетного заводу. Взявся з інтересом за удосконалення наявних механізмів, впровадження винаходів. Серед таких - брикетування кам'яного вугілля без бітумних в'язучих. Почали брикетувати торф з кам'яним вугіллям, за що отримали медаль на виставці у Москві.

Згодом, працюючи у Клесові Сарненського району. А.М. Сінозацький організував виробництво костроплити, тобто пресованої плити з костриці, що є аналогом ДСП. Коли була сировина - відходи льонотрести, - то це виробництво було вигідним. Але льон перестали вирощувати. Зараз цей завод працює у Білорусі.

Наступний етап діяльності Анатолія Михайловича - проектування та виготовлення дробарок, ці потужні, виготовлені вручну машини нині працюють у багатьох гранітних кар'єрах, виготовляють щебінь європейських стандартів по всій Україні. А колектив працює над виконанням нових замовлень.

- Наші механізми і наше обладнання вдвічі-втричі дешевші за імпортні, але не поступаються ні за продуктивністю, ні за ястю продукції, - впевнено заявляє Анатолій Сінозацький.

І ця впевненість ґрунтується на реальних результатах роботи підприємства та на попиті, яким користуються вироби «Фантомашу». Зараз кубовидний щебінь отримав такий технологічний прорив, що за подібним обладнанням звергаються будівельні комбінати, шляхово-експлуатаційні дільниці. А такі машини проектують і розробляють у нашій країні лише в Сарнах. - Ми тісно співпрацюємо із Сарненським заводом мостових технологічних конструкцій, - веде далі Анатолій Михайлович. - Ми допомагаємо їм, вони - нам. У нас є повне взаєморозуміння з новими власниками цього підприємства.

У колективі працює тридцять досвідчених фахівців. Серед них Анатолій Михайлович називає майстра Юрія Цимбалюка, газорізальника Віктора Масловського, електрозварника Вадима Крочка, тактів Василя Копищика і Миколу Власюка, слюсарів Сергія Масловського і Андрія Білика. Саме з їхніх рук і рух їхніх колег постають ці фантастичні машини, які народжуються винахідницькою думкою Анатолія Сінозацького.

Поруч з Анатолієм Михайловичем творчо працюють дружина Людмила Василівна, син Юрій і дочка Світлана і вже навіть його старші внуки. Креслення розробки вузлів і механізмів роблять проєктанти Леонід Лазарчук і Володимир Кухтій.

На завершення нашої розмови Анатолій Сінозацький знову цитував рубаї Омара Хайяма у власних перекладах. Одна за одною звучали мудрі строфи. Про суть життя, про призначення людини на цьому світі:

Скільки горя і сліз, де нужда і сміття,
Устраждання – терпіння слухняне дитя,
Чи життя має збільшитись в міру страждання,
Чи страждання поменшати вміру життя,

Анатолій Михайлович пізнав гіркоту невдач і світлу радість творчості. І прагне й надалі до того світла у житті. Для себе і для інших: У цьому і полягає феномен Анатолія Сінозацького, який бажає добрим людям: “Хай Вам ясними стануть обрії і суть життя, і вища суть.

Протягом усього життя прагне Майстер дійти до цієї вищої суті.

Василь Басараба